

JFK: eindelijk de waarheid

Zack Shelton kwam in 1970 in dienst van de FBI en diende zijn land 28 jaar als FBI-agent, waarvan meer dan 7 bij de speciale eenheden die de georganiseerde misdaad in Kansas City en Chicago moesten bestrijden. Shelton, ervaren met gevoelige FBI-zaken, maakte deel uit van het FBI-team dat middels de beruchte Operatie Strawman (waarop de film "Casino" was gebaseerd) Las Vegas vrijmaakte van maffia-afcomers (van gokwinsten), hij loste de moord op van kleurling James Byrd, die in Jasper (Texas) aan zijn voeten gebonden 6 km lang door drie blanken in een bestelauto werd voortgesleept, sloeg de gewapende gangsters in de boeien die het Stardust Hotel in Las Vegas overvielen, en arresteerde een corrupte sheriff uit Texas wegens drugsmokkel.

In 1980 werkte Shelton aan de zaak James Earl Files, een maffioso uit Chicago. Files werd later gearresteerd en veroordeeld wegens het drijven van een maffia operatie waarin gestolen auto's naar Texas en Mexico werden gebracht. Gedurende het FBI-onderzoek naar James Files, ten behoeve van het Interstate Transport of Stolen Goods, ondervroeg agent Shelton één van de betrouwbare FBI-informanten. Deze informant reed met James Files in Dealey Plaza in Dallas en vertelde aan Shelton dat Files "een vreemde opmerking had gemaakt" die min of meer inhield dat "als het publiek ooit te weten zou komen wat er op Dealey Plaza werkelijk was gebeurd, ze dat niet aan zouden kunnen". Deze opmerking bleef Shelton jaren bij.

James Earl Files, Charles Nicoletti en John Rosselli

Tijdens zijn dienst op het FBI-kantoor in Beaumont (Texas) in 1992 las agent Shelton een krantenartikel over de Texaanse privé detective Joe West. West had bewijsmateriaal verkregen waaruit bleek dat Charles Nicoletti en John Rosselli, twee maffiosi uit Chicago, betrokken waren bij de moord op Kennedy. Omdat Shelton deze figuren had gekend en hij nieuwsgierig was naar de informatiebron van de detective, vroeg Shelton hem om een privé-ontmoeting. Shelton had in het verleden al gewerkt aan Nicoletti en Rosselli zaken.

Gedurende de ontmoetingen met de detective gaf Shelton hem de informatie over James Earl

Toen John Kennedy met zijn vrouw Jackie in de ochtend van 22 november 1963 in Dallas arriveerde, was alles reeds in het werk gesteld om hem te vermoorden.

Files, gebaseerd op het verhaal van de FBI-informant uit 1980. West spoorde de man op in een gevangenis in Illinois. Maar West stierf in 1993. Voor West's overlijden bracht zijn compagnon, muzikanten manager Bob Vernon, het project naar Fox Network waar een mondelinge overeenkomst tot stand kwam tussen de directeur programmering en Vernon. Het was Vernon opgevallen dat een voormalige CIA-agent, die met hem en West had gewerkt, niet bij de begrafenis van West was. Hij hoorde dat deze man in Los Angeles een ontmoeting had gehad met Fox "over een script". Enkele weken na de begrafenis van West, belde Vernon met Fox en vernam dat de directeur programmering ontslagen was.

In het begin van 1994 maakte Vernon video-opnames van James Earl Files. Hierin bekende Files dat hij het laatste fatale schot waarbij JFK in zijn rechter slaap werd geraakt, had afgevuurd en dat Charles Nicoletti en John Rosselli bij de moord betrokken waren. Vernon ging met deze bekentenis naar Dick Clark Productions en er werd een uitzending voor prime-time op 18 mei 1994 overeengekomen. Op 2 mei 1994 werd het programma plotseling geannuleerd en een door

"JFK: eindelijk de waarheid" is het ware verhaal van de moord op president John F. Kennedy. Het is gebaseerd op het onderzoek van gepensioneerd FBI-agent Zack Shelton en een twaalftal van zijn gepensioneerde FBI-collega's.

Wim Dankbaar
bericht...

Deze foto is het dichtst bij het perspectief dat een schutter had, indien die zich achter de president bevond. Het is zeker dat twee schoten van achter de wagen afgevuurd werden.

de omroep ingevlogen "adviseur" vertelde Vernon dat de NBC het wegens "teveel media aandacht" had afgeblazen. Later ontdekte Vernon dat de "adviseur" een bekende desinformatie specialist van de CIA was geweest, eveneens gehuwd met een CIA agente, alsmede de biograaf van een voormalig CIA directeur.

Clark gaf de tape in licentie aan een videodistributeur in de omgeving van Chicago en de VHS kwam in de Blockbuster winkels te liggen waar het snel de top 15 haalde. Ook in Hard Copy en Parade Magazine werd geadverteerd. Net toen het Hard Copy verhaal bekend gemaakt zou worden kwam de voormalige CIA-agent (die in 1993 bij Fox was verschenen) bij de distributeur in Illinois opdagen en sprak met de firma over een Kennedy-programma dat "het land zou helen". De video verdween om onverklaarbare redenen uit de schappen van Blockbuster.

In 1998 ging Zack Shelton met pensioen. Vernon nam contact met hem op en vroeg hem eens te kijken naar het bewijsmateriaal dat hij tussen 1992 tot 1998 had verzameld. Na een eerste onderzoek van het materiaal stemde Shelton toe om de leiding van het onderzoek op zich te nemen. Hij werd op het vliegtuig gezet naar Burbank waar hij een persoonlijke ontmoeting had met Dick Clark en hem vertelde wat er nodig was om de JFK-zaak te bewijzen of te weerleggen. Clark wees zijn medewerking af. Shelton ging toen alleen verder.

De fatale schoten

Toen Zack Shelton zich met de moord ging bezighouden, ontdekte hij al snel dat, ondanks alle onderzoeken en alle boeken die over dit onderwerp waren geschreven, niemand de moord zelf onderzocht had. Nadat Lee Harvey Oswald door de politie van Dallas was opgepakt, kwam het bredere onderzoek tot stilstand, en het werd Shelton duidelijk dat J. Edgar Hoover en een handvol topagenten de zaak stevig onder controle hielden.

Shelton begon al het bestaande bewijsmateriaal opnieuw te onderzoeken; hij was vastbesloten om de conclusie van de Commissie Warren te bewijzen of te weerleggen: namelijk dat Oswald in zijn eentje Kennedy had doodgeschoten vanuit de zesde verdieping van het Texas School Book Depository. De zaak van de Commissie tegen Oswald moest ervan uitgaan dat slechts 3 schoten van achteren werden afgevuurd in de 5,7 seconden uit de opgenomen Zapruder film. Meer dan drie schoten had Oswald namelijk niet kunnen lossen gedurende die tijdspanne.. Verder zat

de Commissie in haar maag met het onomstotelijk bewijs dat één schot het doel had gemist.

Derhalve had de Commissie Warren slechts twee schoten om alle wonden van JFK en gouverneur John Connally te verklaren. Arlen Specter; een speciale adviseur voor de Commissie, kwam op de proppen met de beruchte "single bullet theorie", die ervan uitging dat de tweede kogel zowel de president als gouverneur Connally geraakt had, door hun lichaam ging, 7 wonden veroorzaakte en daarbij botten verbrijzelde. Als bewijs hiervoor aanvaardde de Commissie Warren een opmerkelijk gave kogel die op een brancard bij het Parkland Memorial Hospital werd gevonden. "De magische kogel" werd hij al snel door de sceptici genoemd. Het derde en fatale schot blies het hoofd van de president aan flarden. Tot staving van zijn conclusies beweerde het Rapport van de Commissie Warren dat er op de zesde verdieping van het Book Depository drie gebruikte Mannlicher-Carcano patroonhulzen waren gevonden. Als er een vierde schot was en als één van de schoten niet was afgevuurd vanuit het "sluipschuttersnest" op de zesde verdieping – dan zou de hypothese van de commissie in elkaar vallen.

Shelton ontdekte in de officiële FBI- documenten uit 1963 dat de FBI maar twee hulzen van de politie uit Dallas had gekregen. Een derde werd vreemd genoeg later toegezonden.

Shelton ondervroeg daarna de gepensioneerde FBI-agent James W. Sibert in zijn huis in Florida. Sibert was aanwezig bij de autopsie van JFK in Bethesda. Sibert toonde aan dat Gerald Ford van de Commissie Warren had geknoeid met het bewijs en dat Arlen Specter een valse getuigenis voor de Commissie had afgelegd over het bewijs in Bethesda.

Toen hij zich realiseerde dat zijn vroegere FBI-collega's ook veel informatie over de Kennedy-moord hadden verzameld in de loop der jaren, bezocht Shelton gepensioneerde agenten in San Diego, Chicago, Florida, Los Angeles, New York en Washington DC, en kreeg van hen talloze aanwijzingen.

Hij ontdekte dat het House Select Committee on Assassinations (HSCA) in 1978, op basis van akoestisch bewijs, tot de conclusie was gekomen dat er meer dan drie schoten waren geweest en dat

Een foto die onmiddellijk na de moordaanslag genomen werd. De foto toont de heuvel en de muur waar het dodelijke schot vandaan zou zijn gekomen. Later werd daar een kogel teruggevonden die volgens de moordenaar daar door hem bewust achtergelaten was.

er dus door meer dan één schutter geschoten was. De moord op Kennedy moest dus een samenzwering zijn. Ook publiceerde de HSCA een rapport over de mogelijke betrokkenheid van de maffia.

Shelton bestudeerde de verklaringen van 291 getuigen die op Dealy Plaza aanwezig waren, en al het ballistische- en akoestische bewijsmateriaal. Zorgvuldig bracht hij het kapotgeschoten bot- en celweefsel in kaart. Ten slotte kwam hij tot de conclusie dat hij voor de rechtbank kon aantonen dat er meer dan drie geweer-schoten vanuit tegenovergestelde richtingen op de presidentiële limousine waren afgevuurd.

Bovendien ontdekte hij net als anderen vóór hem, dat het traject van de kogels, afgevuurd vanuit het raam van de zesde verdieping van het Book Depository, niet overeenkwam met de verwondingen van president Kennedy en gouverneur Connally. De kogel bijvoorbeeld die Kennedy's hoofd trof, kwam van rechtsvoor de schedel binnen en ging er links uit. Het sluipschuttersnest bevond zich hoger en rechtsachter van de presidentiële limousine.

De Commissie Warren probeerde het probleem van deze bewijslevering in overeenstemming te brengen met de uitleg dat het hoofd van de president plotseling naar links draaide en 60 graden naar voren helde toen hij werd geraakt. Jammer voor de Commissieleden, maar de Zapruder film geeft ons een zeer duidelijk beeld van Kennedy op het moment dat hij werd geraakt. Zijn hoofd was enigszins naar links en naar voren gedraaid, niet meer dan 15-20 graden, toen de kogel insloeg. Bij het inslaan van die kogel laat de Zapruder film zien dat zijn hoofd heftig naar achteren en naar links slaat, precies zoals te verwachten is van een schot dat van rechts en van vóór de limousine komt. De kogel naar Kennedy's hoofd kan niet vanuit het schoolboekenmagazijn zijn afgevuurd. Volgens Files heeft bijna gelijktijdig met dit schot, een andere kogel die vermoedelijk door Nicoletti werd afgevuurd, de president in zijn achterhoofd geraakt. De eerste kogel leidde ertoe dat Kennedy's hoofd een fractie van een seconde naar voren bewoog, zodat Files' kogel de rechter slaap van JFK binnendrong, terwijl hij mikte op het rechter oog. De exacte bewegingen van het hoofd zoals Files

ze heeft beschreven zijn op de Zapruder film te zien.

Talrijke getuigen op Dealey Plaza hebben verklaard dat de laatste twee schoten vrijwel gelijktijdig waren en niet door hetzelfde geweer afgevuurd hadden kunnen zijn.

Het verhaal van James Earl Files

Shelton kwam te weten dat de overleden Joe West een opname van Oswald's beroemde verklaring na zijn arrestatie ("Ik heb niemand gedood, echt niet mijnheer"), had onderworpen aan een moderne stem-stress-analyse. Deze testen gaven aan dat Oswald niet loog.

Shelton stelde vast dat de Warren Commissie bedrog was en dat de speciale parlementaire commissie voor moordaanslagen van het Huis van Afgevaardigden (HSCA) tekort geschoten had, en dat de FBI nooit hun aanbeveling tot verder onderzoek had opgevolgd. Er was een samenzwering geweest. Shelton maakte zich vastbesloten op om de moordenaars te identificeren en als zij nog leefden om ze voor het gerecht te brengen.

Eén voor één spoorde hij de personen op die in al de boeken genoemd werden, die nog steeds in leven waren en hun ervaringen vertelden. Vervolgens begon hij de aanwijzingen na te gaan die genegeerd waren.

Gravend door eerder verzegelde files van de politie in Dallas, vond Shelton het ontvangstbewijs van de gevonden patroonhulzen. Dit ontvangstbewijs ging vergezeld van een foto en toonde duidelijk dat niet drie, maar twee hulzen waren gevonden op de zesde verdieping van het boekenmagazijn.

Het ontvangstbewijs en de foto toonden ook kogelfragmenten afkomstig uit de pols van gouverneur Connally die veel groter waren dan enig vermist gedeelte van de "magische kogel".

Shelton ging naar de Joliet gevangenis in Illinois waar hij James Files ontmoette. Shelton wist al dat Files de chauffeur en lijfwacht

Een van de meest bekende foto's: Kennedy en gouverneur Connally, voor hem, met hun respectievelijke vrouwen naast zich, zijn op weg naar hun lot: beiden zouden slachtoffer worden van een moordaanslag, waarbij Connally de wonden overleefde.

was geweest van Charles Nicoletti, die één van de huurmoordenaars was van de maffia familie van Sam Giancana uit Chicago. Files sprak met Shelton en hij bevestigde tot in details zijn op band opgenomen verklaring van 1994. Shelton controleerde zijn verhaal systematisch stap voor stap en probeerde Files op inconsistenties te betrappen. Files had bekend dat hij een van de schutters in Dallas was geweest en dat hij vanachter een hek met een Remington Fireball het hoofd van president Kennedy had geraakt.

De Fireball is een opmerkelijk wapen met eenzelfde vuurkracht als het M16 geweer. Uitgerust met een vizier is het dodelijk nauwkeurig op afstanden tot 200 meter, veel groter dan de 32 meter vanaf het hek tot Elm Street waar Kennedy in het hoofd was geschoten. Shelton kwam erachter dat de politie zo'n wapen in beslag had genomen van de neef van Files terwijl Files in de gevangenis zat. Het wapen was op mysterieuze wijze verdwenen uit een politiekluis met bewijsmateriaal.

Files zei dat hij een grijze gleufhoed droeg. De Mary Moorman foto toont een object boven het hek op precies de plaats waar Files zei dat hij gestaan had, dat erg veel lijkt op een grijze gleufhoed. Diezelfde plek is ook de locatie van het vierde schot, zoals akoestisch vastgesteld was in het onderzoek van de commissie van het Huis van Afgevaardigden. Files had gezegd dat hij het wapen snel in zijn koffer deed en voor het Texas boekenmagazijn langs naar het parkeerterrein liep van het Dal-Tex gebouw terwijl andere mannen in pak hem een vrije aftocht boden door omstanders terug te wijzen met geheime dienst passen. De Bothun foto laat het silhouet zien van een man lopend voor het boekenmagazijn op het moment na de aanslag waarop Files had beweerd dat hij kalm wegliep als een zakenman voor zijn lunch.

Shelton controleerde elk detail van het verhaal van Files, inclusief de plaatsen waar hij woonde en opgroeide, zijn militaire dienst, zijn zakenpartners en familie, zijn betrekking met de Maffia en de geheime CIA JM/WAVE-oorlog tegen Fidel Castro, en natuurlijk zijn verslag van wat er gebeurde in Dallas op 22 november 1963.

Shelton en de strafadvocaat Don Ervin uit Houston ontwikkelden een compleet levensprofiel van hem. Files kinderjaren waren gewoon, maar als tiener in Melrose Park in Chicago, verrichtte hij kruimelwerk voor een plaatselijk maffiabaas. Zijn eerste moord, op 16 jarige leeftijd, pleegde hij om zijn zusters moord te wreken.

Tijdens zijn dienst in de 82e Luchtmachtbrigade in Laos, executeerde hij, om wat hij een gerechtvaardigde reden vond, twee leden van een bevriende Laotiaanse eenheid en werd terug naar de VS gebracht om voor de krijgsraad te verschijnen. Door die gebeurtenis in Laos, kwam hij voor het eerst onder de aandacht van de paramilitaire specialisten van de CIA, die hem rekruteerden voor de Varkensbaai invasie en de krijgsraad affaire afbliezen.

Terug in Chicago, waren zijn kwaliteiten als scherpschutter en racewagencoureur de reden voor Maffia huurmoordenaar Charles Nicoletti om hem aan te stellen als zijn lijfwacht en chauffeur. Tot de dag van vandaag blijft Files erg loyaal naar zijn vermoorde mentor. Nicoletti werkte voor Sam Giancana die met Johnny Rosselli en Santos Trafficante was aangetrokken door de CIA om Fidel Castro te vermoorden. Eén en ander is uitgebreid aan het licht gekomen tijdens de HSCA onderzoeken eind jaren zeventig.

Dit bracht Files aan de zelfkant van CIA's paramilitaire operaties. Hoewel ze faalden in het vermoorden van Castro, hebben ze ande-

Tijdens de begrafenis van President Kennedy imiteerde zijn zoon, John Jr., wat hij militairen zag doen. Jaren later zou hijzelf sterven, volgens sommigen moord. De vraag is of de tijd rijp is om de moord nu opnieuw te onderzoeken.

re executies uitgevoerd in Florida en Zuid-Amerika. Dit alles is door Files verklaard in uitvoerig en overtuigend detail. Details die intensief zijn onderzocht door Shelton en andere onderzoekers. In 1977 werd Nicoletti geëxecuteerd enkele dagen voordat hij moest voorkomen om te getuigen voor de HSCA. Giancana werd thuis vermoord en Rosselli werd in stukken gehakt en in een vat gestopt dat drie weken laten boven kwam drijven in Biscayne Bay, Miami.

Files werd gekidnapt en beestachtig gemarteld; rapporten van de politie van Chicago en de FBI bevestigen dat politieagenten hem na zijn marteling naakt en vrijwel dood op straat vonden. Gerechtelijke stukken en gevangenisdocumenten beschrijven de rest van zijn criminele carrière tot in de details.

Het verhaal van Files onderzocht

Shelton bestudeerde de rapporten van een groot detectivebureau dat was ingehuurd om te proberen Files' verhaal te ontcrachten, maar hij vond geen tegenstrijdige informatie. Shelton bekeek de rapporten van een vooraanstaande expert op het gebied van stem-stressanalyse, waarmee kan worden bepaald of iemand de waarheid vertelt. Deze expert werd ingehuurd om de video-opname van Files' bekentenis te onderzoeken. Hij concludeerde dat Files in Dallas was op het moment dat Kennedy werd vermoord, precies zoals hij beweerde. De details klopten en er konden geen gevangenisdocumenten, bekeuringen of andere documenten worden gevonden die zijn verhaal konden bestrijden.

Shelton bezocht het Lamplighter Motel in Mesquite (even buiten Dallas) waar Files naar zijn zegen had overnacht en bezocht zelfs

diens kamer. Ook ging Shelton naar het pannenkoekenhuis waar Files op de ochtend van de moord Johnny Rosselli heen reed voor een ontmoeting met Jack Ruby die Roselli aldaar een envelop overhandigde met geheime dienstpassen.

Files vertelde ook dat hij de patroonhuls van de afgevuurde kogel, als zijn "handelsmerk" had achtergelaten in Dealey Plaza. Hij zei dat als de huls ooit gevonden zou worden, deze herkenbaar zou zijn omdat hij er op gebeten had en zijn tandafdrukken erin stonden.

Shelton interviewde John Rademacher. Hij had in 1987 delen van Dealey Plaza opgegraven op plekken waarvan hij dacht dat de moordenaars konden hebben gestaan. Hij vond (met getuigen, inclusief camera's van een lokaal tv-station) een .222 patroonhuls die enkele centimeters diep in de grond lag.

Gebruikmakend van de *Terminus Post Quem* dateringstechniek had een onderzoeker aan de UCLA bevestigd dat de huls ongeveer ten tijde van de moord in de grond moet zijn gedeponed. De huls bezat merkwaardige deukjes die Rademacher niet had kunnen identificeren. Vernon nam de huls mee naar dr. Paul Stimson, een forensisch tandheelkundige van de Universiteit van Texas in Houston, die tot de slotsom kwam dat de inkepingen inderdaad door menselijke tanden waren gemaakt.

Files beweerde dat zijn baas, Charles Nicoletti, schoten op Kennedy had afgevuurd vanuit het wc-raam achter de brandtrap op de tweede verdieping van het Dal-Tex gebouw. In tegenstelling tot het 'sluipschuttersnest' ligt het traject van een kogel afgeschoten vanaf deze locatie perfect in lijn met de wonden in president Kennedy's hoofd en rug.

Shelton bestudeerde de verslagen van de gesprekken tussen de FBI en Files en was vrijwel meteen sceptisch omdat aanwijzingen van Files waren genegeerd en oppervlakkige controle van de dossiers niet bevestigde wat Files had gezegd over zijn militaire dienst. Files beweerde echter dat zijn dossiers vanwege zijn werk voor de CIA waren gewist. Vernon huurde de archivaris in van de 82 ste Luchtmachtbrigade en vond alsnog het onomstotelijk bewijs dat Files' beschrijving van zijn militaire dienst klopte.

Bekende CIA-agenten van JM/WAVE bevestigden gedeeltes van Files' verhaal. Toshi Plumlee bijvoorbeeld werkte als piloot en was meer dan dertig jaar lang ingehuurd voor de CIA, de inlichtingendienst van de landmacht en de DEA. Hij is vele malen opgeroepen om te getuigen voor Congrescommissies.

Plumlee heeft getuigd dat hij de jonge co-piloot was van een DC-3 die op de ochtend van de moord een team van de CIA naar Dallas vloog. Johnny Rosselli was één van de passagiers aldus Plumlee. FBI documenten die onder de Freedom of Information Act zijn verkregen, staven dat Plumlee in de jaren '60 en '70 werkte met Rosselli. Hij zegt ook dat zijn team de opdracht had om de moordaanslag, die volgens geruchten zou plaatsvinden, voortijdig af te breken. Files weet niet beter dan dat het complot door de georganiseerde misdaad uit Chicago was gepland; hij kende geen andere bron van de opdracht tot moord dan zijn activiteiten met Nicoletti en Rosselli. Files zegt dat Oswald hem voorafgaand aan de moord heeft geassisteerd door hem rond te leiden in Dallas en dat Oswald die opdracht slechts heeft kunnen krijgen van hun gemeenschappelijke CIA baas David Atlee Phillips, die hen maanden tevoren al aan elkaar had voorgesteld.

Files zei tevens dat hij telefonisch had gesproken met Phillips, toen hij net in Dallas was aangekomen. Files beweert dat hem pas 2 uur voor de moordaanslag is gevraagd om één van de schutters te zijn, omdat Johnny Rosselli koudwatervrees had gekregen naar aanleiding van het bericht dat een groep binnen de CIA de aanslag

wilde verijdelen. Files noch Plumlee weten op welk niveau binnen de CIA het moordcomplot bekend was. Plumlee gelooft niet dat de CIA als instantie opdracht gaf tot de aanslag op Kennedy. Hij denkt echter dat anderen in de enorme, ongeorganiseerde JM/WAVE organisatie van door de CIA ingehuurde 'zwarte geheimagenten', gewelddadige Cubaanse ballingen en maffia-huuroordenaars er duidelijk wel van wisten en er mogelijk bij betrokken waren.

Shelton interviewde de voormalige directeur van de gevangenis in Joliet, die vele uren had gepraat met Files. De gevangenisdirecteur gaf Shelton te kennen dat hij de indruk had dat Files de waarheid sprak over de moord op Kennedy. Shelton reisde naar San Diego, waar hij de familie van de overleden Chauncey Holt interviewde. Holt was een bekende maffia/CIA dubbelagent. De dochter van Holt had twee weken voor haar vaders dood zijn verhaal over zijn activiteiten rond de moord op JFK op video opgenomen.

Shelton ontdekte dat Holt niet alleen een van de drie zogenaamde zwervers was die op 22 november 1963 op Dealey Plaza werden gearresteerd en gefotografeerd, maar dat hij de dag voor de moord ook maffialid Charles Nicoletti vanuit de Grace Ranch in Arizona naar Dallas had gereden. Chauncey Holt identificeerde de andere twee "zwervers" als Chuck Rogers en Charles Harrelson, een bekende contractmoordenaar en ook de vader van acteur Woody Harrelson.

Met zijn professionele achtergrond verkreeg Shelton een duidelijk beeld hoe Files, Plumlee en Holt allen eenzelfde verhaal vertelden en dezelfde namen noemden, terwijl ze elkaar niet kenden. Op andere niveaus snijdt Files' bekentenis ook hout. Prominente moordonderzoekers, onder wie professor van de Notre Dame en voormalig HSCA-adviseur Robert Blakey, professor aan de MIT en auteur van het boek *Contract on America* David Scheim, algemeen redacteur van *Reader's Digest* en auteur van *Reasonable Doubt* Henry Hurt, auteur van *Mafia Kingfish* John Davis, en vele anderen hebben geconcludeerd dat het een samenzwering was; elementen van de maffia en de CIA zaten achter de moordaanslag. Meer dan honderd jaar na de moord op president Lincoln werd bewezen dat het een samenzwering was en de moordenaar van Medgar Evers werd dertig jaar later voor het gerecht gebracht.

Na veertig jaar is het moordcomplot op John F. Kennedy ontrafeld door een vastberaden gepensioneerde FBI-agent en een aantal van zijn voormalige collega's.

Voor meer informatie zie de website www.jfkmurdersolved.com
Voor contact met de auteur: info@jfkmurdersolved.com

Vertaling vanuit het engels: Karen Thissen, Hans Overbeek, Frits Westra

James Files, volgens eigen zeggen, de echte moordenaar van Kennedy.